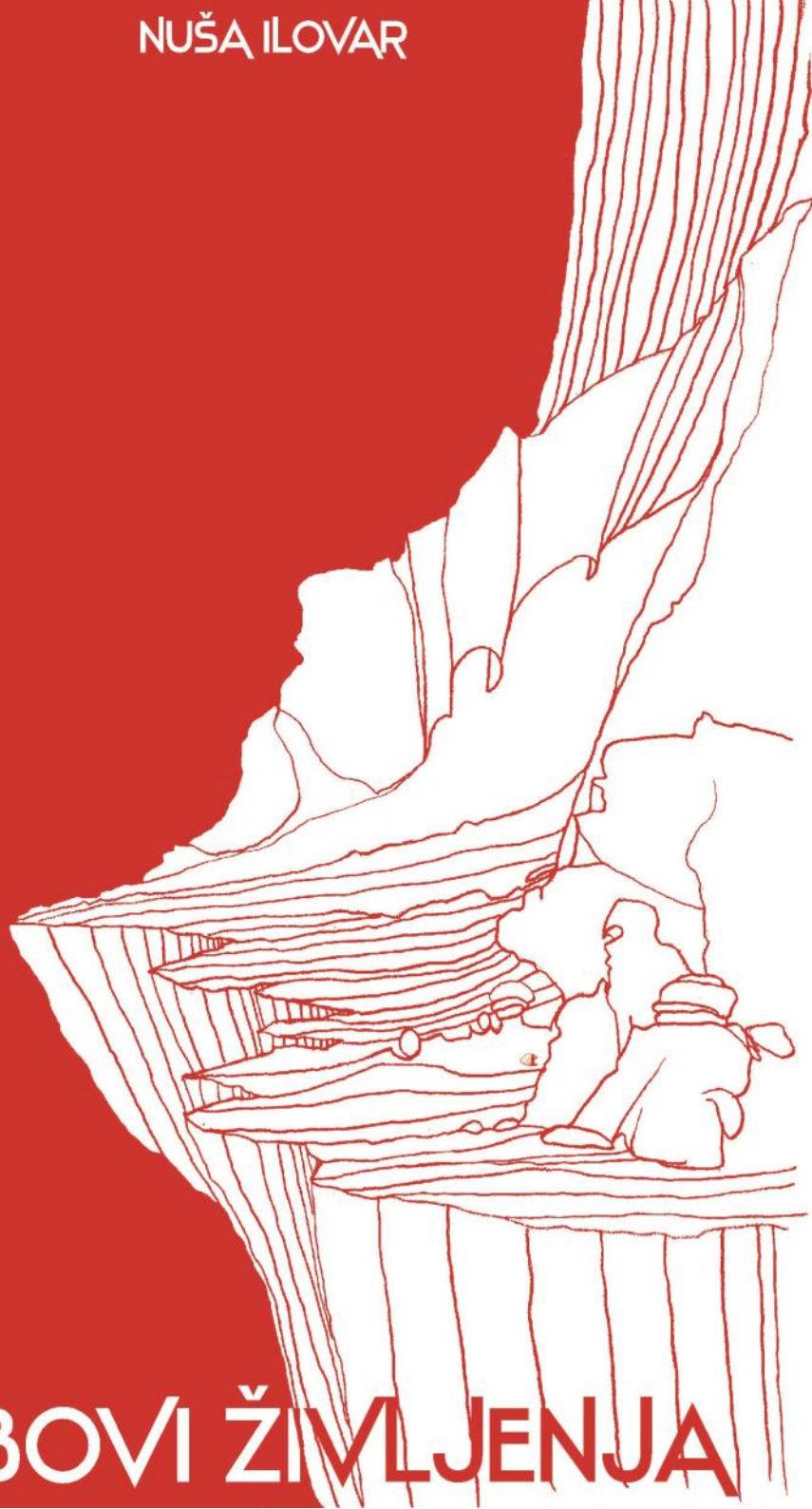

NUŠA ILOVAR

ROBOVI ŽIVLJENJA

mentor

Revija za literaturo in mentorstvo

***Mentorjeva
samozaložniška
knjiga leta***

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

ODSEV OTOPELOSTI

Utripajoča luč
v viseči krogli
zlepljenih ogledalc.
Punčice otopelo
obvisijo na
nemirnem odsevu.
Preblisk budilke
zgane možgane:
očisti svoje misli,
deluj!
Opitost spreminja
meglo v prosojnost
in gladi bolečino.
Za nedoločen čas jo
potisne za zadnje prekate.

PRIPADNOST

Bradavički v podobi nežnih rožnih sredic
iščeta mehko dlani,
obe čvrsti v pričakovanju.
Gladine rjuh, spojene s toploto telesa
se lovijo s potezami golote
v zrcalnem ritmu diha,
ki lebdi nad omamljenimi pogledi.
Razpiranje vročice med stegni,
kjer se naslada prižema k ustnicam,
budi želje po novih in novih predajah.
Predajanje brez zahtev,
z eno samo neizrečeno željo:
v prepotenem zanosu
postati ednina dveh teles.

SILVESTROVO

Melanholija,
posuta z mrvicami veselja.
V objemu živobarvnega odseva
poplesuje v dihu evforije,
obkrožena z gnečo utripov
in njihovih pričakovanj.
Nenehen ritem nihanja,
čustvovanja in razmišljanja
o prihodnosti, ki pride
ali pa tudi ne.

HITRI ODHOD

Neki oktobrski dan.
Panika v zraku.
Tok napade mraz,
ki nenadoma
nakaže hitri odhod.
Frfotavo pakiranje.
Zamenjati bo treba
listnato pregrinjalo
in se skriti med
komaj vzkaljene popke,
tam nekje daleč,
kjer jih topel val
obkroža in ščiti.
Levo, desno,
hitenje vsevprek.
Kdo ve, kdaj je odhod?
Kdaj, kdaj
in kam?

DECEMBER

Sijaj v očeh,
blišč v ozračju,
barviti ritem
v objemu pričakovanj.
Lahkotnost trenutkov,
želje po miru
in spokojnosti.
Pesem utiša
nemir realnosti,
ki trka nekje globoko
v dušah ljudi.
Ko pride januar,
me prešine misel:
'Joj, kako pogrešam december!'
V svojo živost
sprejme občutek samote,
a je vseeno del mene.

JANUARSKO JUTRO

Dan si bistri razgled.
Na belini snega
mu ostrino slepi sonce.
Bojuje se z ugrezninami korakov
med tančicami megle.
Bobniče božajo melodije The Score
iz prve zgodbe Somraka.
Pridih volkodlakov in vampirjev.
Črnilo gre lažje po papirju
in odpre votlino besed.
Praznina pohlevno vpija
temno sled in se polni
z različnimi potezami.
Glasovi se povezujejo
v besede, polne
obstoječega trenutka.

KODA 2015

Neustavljiva gravitacija.
Bežeče stopinje
in nastajajoči nagrobniki
v vrtincu časa.
Uhajajoče nepristne bolesi
in nebrzdane roke,
ki pod maskami bogov
ugašajo iskre otroških oči.
Strah postavlja meje
v človeške možgane,
meje na planjave brezčutnosti.
Samotne poti
brez vzglavnikov
in trupla ob njih.
Vsakdanji pogled.
Spomini na ognjišča bledijo,
bližina postaja neotipljiva.
Sanj ni več,
so le iluzija v plesu
sovrastva in strahu.

NOČNA PRIJATELJICA

Druga drugo gledava.
Jaz tebe s celim,
ti mene s polovičnim obrazom.
Vse okrog naju je
tvoja sopotnica tema,
čeprav meni zaslon sveti v oči.
Zelo blizu si mi in zaznavam
tvojo skrivnostnost.
Na svojstven način
gojiva prijateljski odnos.
Vsepovsod me spremljaš,
vendar ne tako kot druge,
ki jih nezavedne
odnašaš neznano kam.
Če nisi zakrita,
si vsa razigrana
in z bleščicami obdana.
Ob polnem obličju prebujaš
nenavadna bitja,
ob katerih večini
hromijo udi.
Meni ne.
Meni ob njih in tebi
ne zaledeni kri,
ne zastane dih
v smrtnem strahu.
Občutim neizrekljivo
dostojanstvo
tvoje prisotnosti
v slutnji volčjega tuljenja.

DAN

Komaj odpreš oči,
že dan razgrne
svojo moč.
Minute neslišno
polzijo brez ur.
Neotipljive so
in neustavljive.
Ne dajo dihati.
Tema spet prevzame vlogo
in znova zapreš oči.
Vrnitve ni.
Ostane le bled spomin
na dan, ki je bil.

PONOS

Vsak spodrsrljaj te ponovno dvigne
čez ostri rob strehe,
pripet na žlebove,
pokapljane z dežnimi kapljami,
ki se rjasto zažirajo vse globlje,
kakor je z bolečino
pokapljano tvoje telo.
Ti pa, dvignjena nad vse to,
netipično gledaš dol.
Tal se sploh ne dotakneš,
čeprav bi morala z lizanjem ran
pobirati skupaj delčke razbolelega telesa
in si z ravno prav ohlajenim brendijem
splahnuti priokus spodrsrljaja.

SPOMINI

Lovim in hlastam za njimi.
Obešam jih na nitke misli,
kakor okraske
na božično drevesce.
Če se kateri stre in razblini
lahko v meni nastane nova zareza,
nov prostor.

Presegajo ceno brušenih diamantov
in čistega zlata.
Čez leta bodo
v neki samotni sobici
pomenili dih,
brez katerega ne gre,
in dajali blagi občutek,
da sem še v objemu preteklosti.

NEVOŠČLJIVOST

Nevoščljiva sem stenam,
spolzkim
od tvojega neenakomernega
butanja vanje.
Nevoščljiva njihovim kamnitim jezikom,
ki vzneseno okušajo tvojo slanost
in ob tvojem ljubimkanju
pohotno padajo v ekstazo pozabe.
Nevoščljiva galebom,
ki frfotajo in ti podarjajo svoj spev,
kakor večne fanfare nad teboj.
Nevoščljiva moči vetra,
ki te v svojem vrhuncu
razvname do srži,
da se v zanosu
spremeniš v peno,
ki se ob dotiku
mokrih sten razprši.

PLES PRAZNIČNIH DNI

V krogu se vrtijo
po zgornjih, spodnjih
in stranskih površinah,
po vogalih in kotih.
Na nekaterih mestih
v prepletu spreminjajo
svoje barve v druge,
posamezne utripajo,
kakor bi spodbujale veselje
v srčnem utripu ljudi.

UPANJE ALI KRVNIK

Vedno ista vprašanja,
prepleti, zapleti,
in večna raziskovanja.
Kje si?
Sploh si?
Si ti tisti pravi
in kako naj te imenujem?
Si v resnici le en in edini
in te mi v svojih mislih
izražamo na tisočero načinov?
Vsi si te po svoje lastimo
in trgamo po svojih potrebah.
V prinašalcu upanja vidimo krvnika.
Ne prevzamemo odgovornosti
za razpoke in rane svojega življenja.
Jo brezbrizno prelagamo nate
in ponarejamo tvoj podpis
na zapisanih usodah,
ki puščajo minljivo sled solza.

BEG

Na zaslону se odvija zgodba.
Vrstijo se dogodki.
Napetost in vznemirjenje se prepletata.
Ko dosežeta vrhunec,
ju v sebi umirim in zatrem.
Zaprte oči so varne
pred nemirom
izmišljenega dogajanja.

Za resnično čutenje
ni dovolj zatisniti oči.
Veke so lahko tesno zaprte,
dlani prek položene
in obraz skrit v temi odeje.
A brezno tesnobe in strahu
je tu in v tej realnosti živim

PREPLET

Píšeš pesem za pesmijo.
Nizaš verz za verzom,
jih spletaš iz občutij,
videnj in zaznav.
V vijugaste črte
se izteka vse, kar si.
Izrazi tvojega obraza
in sence tvojega telesa
se oblikujejo v globino besed.
Ker moraš pisati.
Ne glede na iskrive
ali brezbrizne misli tistih,
ki se bodo kasneje skušali
dotakniti njihovega jedra.

DVOM

Nema tišina.
V meni. Okoli mene..
Le mehurčki v akvariju
kdaj zaklokotajo.
Berem zmagovalno pesem turnirja.
V mojih mislih vprašanja.
Bom še kdaj pisala?
Sploh še znam?
Kaj mi je?
Vse me moti,
samo sebe motim.
Sledi smiselnih besed
se dotaknejo gladine mojih misli.
Naslednji trenutek se
spremenijo v nejasno zmešnjavo.

DLANI

Gladke ali hrapave,
nežne ali grobe,
svetle ali temne ...
enako delujejo.
V soju svetlobe
so preplet
figur in senc na stenah.
Z blagimi dotiki
prebudijo kožo
in poženejo kri v telesu.
Kadar se sprožijo v plaz udarcev,
nastanejo znotraj
nevidne rane grenkobe.
Lahko dajejo ali jemljejo,
v žalosti ali veselju pomahajo
in podarijo objem tolažbe.

TESNOBA

Duša je svinec,
poln tesnobnega dvoma.
Joče ...
Ne vem, kako naj razložim,
da bi drugi razumeli.
Odpiram usta,
a glasu ni,
mislim, da sem podobna
ribam v akvariju,
ki nemo hlatajo za zrakom.
Ujete so v akvarij,
ujeta sem v nerazumljenost.

OBLJUBE

»Ko sem s teboj,
se vedno počutim
lahkotnega.
Obljubim.
Vsak dan boš
v čaru najine bližine
potočila solzo.«

Tako je rekel,
a ni dolgo trajalo.
Obljube so prozorne
polzele skozi tiktakanje
minut, ur, dni, mesecev
in se izgubile v razpokah let.

S konicami prstov
še iščeva odmeve
prvih besed,
da ne bi čisto pozabila
obljub in čarnih solz bližine.

VSE BO V REDU

Vse bo v redu,
Vse bo v redu
Vse bo v redu ...
Odmeva mantra
v moji glavi.

Nimam stikala da bi
izklopila svoje misli,
ki lebdijo nad vsakim
mojim dnevom.
Prosim, razumi me vsaj ti,
ki stojiš ob meni.
Jaz sebe več ne razumem,
čeprav mi je hkrati
vse jasno in odbijajoče.

VROČINA

Kaplja potu si utira pot po moji rami.
Drsi počasi v zastalo ozračje.
Glasno vsakdanje govoričenje,
klokotanje v akvariju na desni,
klokotanje v vodometu na levi.
Kot boksarska pest na bobniče ušes.
Tako slišim danes,
čeprav običajno ljubim
žuborenje in valovanje.
Vročina včasih uniči vse
in poveča ježno raztresenost.

VLJUDNOST

'Prosim lepo, gospa',
se zahvaljuje na robu
Bernardinske Rebri,
kjer morje penasto oblizuje
skalovje ob njej,
kakor ljudje oblizujejo
prinešeno slaščico.
Njegovi lasje so vlažni
in senca potna,
a njegov nasmeh nikoli ne zamre
v tisočernih korakih,
s katerimi meri razdaljo.
Gor in dol vsak dan,
z visoko dvignjeno sladico
z zadovoljstvom v očeh,
v odsevu sonca, ki se
lesketa na gladini morja.

DANES

Jutro.
Kaj bo prineslo rojstvo novega dne?
Bo sonce obsijalo moje občutke
ali jih bo oblival dež?
Zaprla bom oči
in vsaj za nekaj
trenutkov pregnala
zbadljivo negotovost dneva.
Četudi jo čas neusmiljeno
približuje,
ne dovolim, da me misel
na prihodnost in moja nemoč
stiskata za vrat.
Raje se zlijem
z lahkotnostjo ptice,
ki kljubuje burji in
izpod varnega hišnega napušča
vzletava nad lesketajoče se
valove morja.

ZAKAJ?

Zakaj se bojiš
 obraza,
 ki išče srečo
 in njegove poteze
 niso podobne tvojim?

Zakaj sovražiš
 njegov jezik?
 Tudi njegov je 'materni'
 in učila ga je mati,
 kakor je tvoja tebe.
 Ima enake zvoke
 in pomene
 kakor tvoj.

Zakaj ne maraš
 majhnih, žalostnih oči
 pod lačnimi usti?
 Za njihovimi solzami
 so skriti spomini
 na prazna telesa
 in krvave stopinje
 do obrisov njihovih domov.

Zakaj te moti njihova vera?
 Vsi imamo svojo vero,
 ki je v svojem bistvu
 za vse enaka.
 Nekateri jo izmaličijo,
 spreminjajo v nekaj čisto drugega.
 Ti zaradi takih bitij
 daješ vse v isti koš
 in krivdo mečeš na vse ljudi.

ČAS

Si predstavljaš,
da bi se čas upočasnil,
skoraj ustavil.
Kot v kakšnem filmu.
Slišati je le srčne utripe,
zajete v skoraj nevidnem
premikanju stotinke sekunde.
V njih so ujeta vsa pričakovanja –
realna in nerealna –
in vse njihove poti uresničenja,
ki se raztezajo v ulice
neštetih emocij.

TRENUTEK

Klokotanje iz cevi
sredi plavajočih rib.
Madež ptice na okenskem steklu,
ko pojema dnevna svetloba.
Iz sosednje sobe
se sliši televizijska novica
o novem terorističnem napadu.
»Ubogi ljudje na obeh straneh.«
Na zaslonu pred menoj
Zvezdne steze.
Fantazija in realnost.
Je fantazija del naše prihodnosti
ali smo že v njej?

TOKOVI

Od nekje daleč,
iz čiste brezmejnosti
prisluhnem mogočnim tokovom.
Prodirajo skozi barvitost cvetov,
skozi zeleno barvo njihovih listov
in hrapavo skorjo starih dreves,
ki segajo v višave.
Ne vprašajo o smislu,
le zibaje se upirajo
mogočnim, nemirnim tokovom,
kakor se jaz upiram
negotovosti vsakega novega dne.

UJETA SLA

S prsti se dotaknem tvoje kože.
Mišica v rami trzne.
Skozi tvojo goloto
čutim vonj komaj rojenega bitja.
Svobodnega.
Kot ob pritisku na stikalo
se tvoje telo spremeni v živo lavo,
ki jo vročo čutim na svoji koži.
Pustim, da se razleze
v vse pore mojega telesa.
Najine oči prepletejo pogled,
telesi se zlijeta v eno,
kot da dvojina med njima
nikoli ni obstajala.
Odrineva vse nepotrebne
sence vsakdanjosti
in izprazniva svoje misli.
Govorita le najini telesu,
ki drugo drugemu razpirata
svetišče svoje sle.

ČLOVEŠKI EGO

Tulimo v prazen zrak
in protestiramo iz dneva v dan,
a varne stene oblasti
nimajo posluha za resnico.
Skrivajo se za zakoni in predpisi,
s katerimi varujejo svojo (ne)moč.
Med ljudmi se večajo razdalje.
Vsak drugačen pogled
je neizrekljiva napaka.
Pomen besed
»živi in pusti živeti«,
je odšel daleč stran.
Sočutje je skrito
pod plastmi človeškega ega
in le redko pokaže
svoj obraz.

ODSEV NEKE DEŽELE

Udrte rjave oči,
solze, pripete na konec.
Del obraza prekrit s črnino.
Nuja kot prekrivalo
nevidnih ran nekje za obličjem.
Pod koščenimi prsti
drsi skoraj prosojna koža
drobnega bitjeca
v njenem naročju.
Kosti so le milimeter
pred prebodom kože
in samo mimika
ob težkem dihanju
naznanja njegov jok.
V trpkem ozračju
med scefranim zidovjem
nekdanjega življenja
se slišijo odmevi nabojev,
neusmiljene lakote
in nečloveškega trpljenja.

MAJSKI DAN

Ob ptičjem spevu
in v objemu vetra
plešejo na modrem podu
v svojih belih puhastih oblekah
z brezizraznimi obrazi.
Ritem jim podaja
zvok košenja trave,
ki odzvanja nekje v daljavi
skupaj z utripom bivanja.

ZAPUŠČINA

Leži na belih rjuhah
z modro črto na sredini.
Vsaj некоč so bile bele,
zdaj se vsiljuje rjavo rumena,
kot pravi odraz njenega stanja.
Pod očmi temni podočnjaki,
prelivajoči z izmučenostjo.
Zamegljeno sanjave oči
strmijo nekam v strop,
v umazane pike, povezane
z razpokami ometa
in mozaičnimi vzboklinami.
Včasih trzne z rokami,
kljub zarezam razcefranega pasu
na njenih ozkih zapestjih,
privezanih na železno ogrado.
Pet centimetrov više
v desnico zapičena igla.
Iz obešanke na stojalu
nastavljena cevka,
polna kapljic tekočine,
ki umirja bežeče misli.
Pogled, nasičen s stropom,
spreminja izraz v čustveno milino,
kot da vidi brezčasen čar bivanja,
ki ji iz razuma odstranjuje spomine
na razjarjeno podobo moškega
in njene neslišne krike.

SOPOTNICA

Potresavanje ceste.
Pogled, pripet na gore
z vrhovi vdelanimi v sneg.
Klepet dveh sopotnic,
v zraku tesnoba in veselje.

OBISK

Vrata so škrtnila.
Skozi zvoke odpiranja
se vsiljivo premešata
notranji in zunanji zrak.
Stopinje vstopijo,
vrata za njimi se zaprejo.
V sozvočju bitja ure
se slišijo tihe besede,
obrnjene k njemu:
»Lep obraz imaš.«
Besede niso brez
njegovega odgovora:
»To mi prideš
povedat ob treh zjutraj?«
Nasmeh na ženskem obrazu
zbledi v občutek
zunanjega hladu.
»Zebe te ... pridi, usediva se,«
in njune skupne stopinje
utihnejo v naslednji sobo.

DEMONI

Kako ovrednotiti življenje,
ko je tako samouničujoče.
Demoni zgodovine se prebujajo
in kažejo svoje kremplje
iz napol pozabljenih spominov.
Hrepenimo po miru,
a najraje tičimo vsak zase
v svojem mehurčku,
z jeziki, polnimi nerganja
in nezanimanja.
Le posamezniki skušajo
odstirati oči, kazati
na brezumno miselnost
o raznovrstnosti ljudi
in na neslutene posledice dejanj.
Nenehen občutek življenja
pod nadvlado namišljenega
kolektivnega sistema Borgov,
ki sistematično govori:
»Asimilirani boste,
vaš odpor je nesmiseln!«

MAMIN OBRAZ

Gledala sem te skozi steklo.
V bluzi toplih barv
si čistila posušene cvetove
v glinenih lončkih.
Poteze tvojega obraza
so postale umirjene,
sproščene in mile.
Za trenutek so izginile z njega
vse tegobe bivanja,
vse telesne bolečine,
ves strah pred trenutkom,
ko me ne boš več mogla varovati.

Kako želim, da bi bila samostojna,
da bi spremenila breme tvoje usode,
omilila in zgladila ostre robove tvojih poti.

Zaslужиš si lahkotnost bivanja
in za ljubezen neskončno zahvalo.

NEIZREKLJIVE ZGODBE SVETA

Na tleh polomljene otroške igrače.
Umakne jih s cevjo AR.223-ke.
V njegovem otopeltem pogledu
slika izpraznjenega prostora
z razcefranimi stenami
s packami razigranosti
in njihovega naglega odhoda.
Le želja je obtičala,
da je kak smehljal še živ.

Kilometre stran boj
za preživetje,
za boljšo prihodnost.
Otroško moledovanje,
solze na obrazih
in trganje iz materinega objema.
Valovi naplavlajo majhna trupla,
osamljena ali ovita v očetovo majico,
ki je še vedno oblečena
na ledeno telo ob njem.

Ah, kakšen je svet,
poln neizrekljivih zgodb,
slepih oči
in zatrtih src.

KONEC IN ZAČETEK

Na eni strani Tišina
ob koncu neke poti
in zaključenih pričakovanj.
Na drugi strani radosten smeh
ob začetku neke poti
in pričakovanj na njej.

Resnica ni enostavna.
Vzorec za vzorcem – sestavljenka.
Trenutek vnaprej – nejasen.
Potreba po izpopolnjevanju
in popolni izpolnitvi.
Odkriti in skriti nameni
skupaj z zbiranjem spominov.
Prisotno in odsotno dozorevanje
do vrhunca prirojenega zavedanja.

Konec in začetek,
nenehno prepletanje.

JAZ

Samoumevno je,
da sem jaz jaz.
Zganem se ob vsiljevanju,
ki na trenutke pride do mene
z roko v roki z izsiljevanjem.
Čeprav si grem včasih na živce.
Kot "sonce" plešem
na krilih tesnobe,
ki me pridno boža.
Hrepenenje dotikov postaja
vse bolj nerazpoznavno.
Ne da se mi več.
Sredi zamaknjenosti
slišim refren neke popevke:
»Prokleta ljubav,
opet padam na isti trik.
Prokleta ljubav,
ista priča, drugi lik.«
Svoje poglede raje utapljam
v mimoidoča medsebojna hrepenenja,
ki potešijo ostanke mojih hotenj.
Odbijam namuznjene smehljaje
in njihov nadzor nad mojimi dejanji.
V svojih očeh me radi
rišejo z barvami nemoči
in nebogljenosti.
Sem, kar sem.
Kot prestrašena dvojna osebnost,
ujeta v svojih dvomih,
z občutkom, da igram napačno vlogo.
Kot mirna morska gladina,
ki v soju oranžne svetlobe
lesketajoče naznanja spokoj noči.
Kot razigran otroški smeh,
ki z vonjem svežega jutra
v materinem objemu zre v nov dan.
To sem jaz.